

ДОЩ, ДОЩ...

Прабаба просіває борошно над дерев'яними ночвами – сито, сій, сій, сито – ніколи, мабуть, не втомлюся писати про це, а надто коли дощ, – поруч, у надщербленій глиняній мисці лежать вишеньки: то не звичайні вишні, то так звана китайська, або кущова вишня, ягідки не темно-червоні, а світлі, вкриті наче легеньким пушком. Будуть вареники. Я ходжу по калюжах босий. У калюжах плавають пуголовки. Я міряю ногами, чи багато ще літа. Літа ще багато. Насправді я міряю щось більше, ніж літо, але ще про це не знаю. Ходжу в калюжі, примружуюся до сонця, яке ось щойно визирнуло, і не тямлюся від щастя. Тільки в тому часі, про який я не втомлююся писати, щастя було не спогадом, не ретроспективою, не перемішувалося з ностальгією, з жалем, а існувало окремо, зримо, цілком відчутно, гостро, реально, неможливо, аж до болю. Часом ми багато чого додаємо своєю пам'яттю, щось відсуваємо, щось мінємо місцями, щось призабуваємо або, навпаки, підкреслюємо, але тут – ні. Щастя того часу – таке, яким воно було й тоді, післядощове, ледь зашторене серпанком вологих павутинок, пропахле акацією, прибите босими п'ятами, присипане борошном і пилком барвистих мальв, які одвіку росли за хатою в сусідської баби Марії.

Сій, сито, сій, сито. Подекуди оббита емальована каструля вже стоїть на газовій плиті, а баба ліпить, ліпить, а ночви поставила руба коло стіни. Бродити по калюжі. Витягати відро з колодязя. Купатися в річці. Піти по полуниці. Читати книжку, притиснувши мокру голову до подушки. Поринати в сон. Усе це в щасті – неміряному, неліченому, незчисленному, суцільному, однорідному, тяглому. Немає жодних гачків – дедлайнів, обіцянок, чекання грошей, перемовин, помилок. Живеш на простирадлі без жодного шва. Туди перекотишся, там на мить замреш – різниці жодної, бо все однорідне, як дощ, як трава, усе тільки текстура, на якій не з'являється нічого нового, хіба ненароком поріжеш ногу скойкою.

Через дорогу – болото. Посеред болота – трухлявий пень. На пні по черзі сидять то брунатна черепаха, то зелена русалка. Сій, сито, сій. Сонце важке, масне, полуденне, пробивається крізь мальву. До болота – три кроки. До річки – сім. Життя серед води. Пірнання у смарагд. Виринання. Із розплющеними очима. Кушир м'який, у куширі – жучки й риби, їм не виборсатися, не виплута-

тися, не пізнати нічого іншого, їх обліплює, обплітає щастя. Вони нікуди не хочуть.

Вареники киплять, трава покослена. Дощ, дощ. Сонце. Дощ. Сонце. Ніч. Ранок. Дощ. Сонце. Знову можна купатися, перекидатися у воді, ловити легенькі дрижаки, розстилати ряднину на березі, ставити ятері, завертати корову. Ніщо не закінчується, ніщо по-справжньому не пізнається. Так, просто живе собі, завішене переломленою мальвою, рожеве. Поклади обидві долоні на борошно – підніми долоні – побачиш, що жодних слідів немає. Китайські вишні щоранку ті самі чи зовсім нові? Ніхто про це не питає. Ніхто ні в кого нічого не питає в часі, який – нерозривне щастя. Миска порожня. Сій, сито, сій. Ночви розкололися навпіл. Вишня, вкрита тлею. Вишня всохла. Вишня зрубана. Густа висока трава замість вишні. Болото замість річки. Калюжа замість болота. Дощ. Сонце. Пуголовки. Дощ. Сонце.

Тріпай, вітре, хустку на воротах.

Щасливі не те щоб не помічають часу – вони просто не бачать жодної різниці між годинами.

У ТЮРМУ

Ми з сестрою не послухалися мами й пішли на Базилевську гору. Це далеко – спершу пройти всі Підварки, потім через болітце, потім лугом, і аж тоді буде гора. Постійно їздять вантажівки. Приватний сектор. Спека. Кози. Улітку в селищі нудно. Ми спершу пішли до Ірки. Вони з сестрою показували моди – обгорталися тюлем, накручували його на голову й запихали в шорти:

– Поїдемо так жить у Київ, навчимось курить і будем ходити на каблуках.

Потім ми полізли в підвал, бо Ірка сказала, що там є їжак. Їжака ми не бачили, зате сестра замазала нові рожеві шорти в смолу. Потім вони з Іркою їх прали під краном і сушили на каміні, поки шорти розплавився.

– Мене вечером уб'ють, – сказала сестра.

Ірка вигадала, що їх ще можна акуратно залатати, або, наприклад, пришити красиві квадратики чи то сердечка. Сестра була безутішна. Ми ще з'їли пів відра черешень – певно, з горя.

А потім ми пішли на гору. Там полуниці все-таки, а втрачати вже нічого. Узяли ще в нас дома будильник – щоб повернутись до п'ятої вечора.